

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Realisme denunciador

La història. Buenos Aires, barriada Villa Virgen, avui. Els sacerdots Julián i Nicolás, ajudats per la cooperant Luciana, procuren millorar les condicions de vida dels habitants d'un dels barris més marginals de la capital, però les autoritats polítiques i eclesials no faciliten les coses.

La pel·lícula. L'argentí Pablo Trapero (San Juan, 1971) ha recollit el testimoni d'aquell cinema militant de fa unes dècades, quan Fernando Solanas, Miguel Littin i Jorge Sanjinés esgrimien la càmera cinematogràfica com un bisturí o un matxet. *Elefante blanco* s'endinsa en la batalla diària d'un parell de capellans del *Moviment de Sacerdots per al Tercer Món* entossudits en l'objectiu altruista abocat a les petites derrotes necessàries per a combatre les grans desigualtats socials. I dic derrotes quan tocava dir petites victòries pírriques. Realisme (selectiu) denunciador (combatiu) per relatar una crònica que; tot i ser inventada, Trapero s'inspira en la que va viure Carlos Mugica, sacerdot assassinat a Buenos Aires el 1974, i a qui va dedicada la pel·lícula. Evitant caure en el martirologi hagiogràfic i en la trampa de la lletjor estètica, *Elefante blanco* bascula entre el documental (els personatges secundaris són del barri) i el melodrama psicologista i passional, que, tal vegada, aigualeixen el rigor ideo-

lògic, que no humà, de la proposta. El curiós del cas, del film, rau ja en el mateix títol que Trapero ha escollit: elefant blanc. Una metàfora demolidora. Segons anglosaxons i francesos, elefant blanc (a no confondre amb el blau!) és sinònim de possessions que tenen un cost de manutenció major que els beneficis que no aporten, és a dir, que només donen problemes. Així, Trapero posaria el dit a la nafra del sistema global, o sigui, capitalista aquí i ara: tota inversió ha

Elefante blanco

Direcció i guió: Pablo Trapero. Intèrprets: Ricardo Darín, Jérémie Renier, Marina Gusman. Argentina-Espanya, 2012. 106'. Lauren Lleida, Rambla Lleida.

de tenir un guany material, econòmic, rendible. En acabar el desens a l'infern *porteño* i sortir del cinema, les retallades Mas & Rajoy semblen pessigolles.

La imatge. El 'padre' Julián enfrontant-se a la Conferència Episcopal bonaerense en pes.

La frase. 'Van escollir el luxe de ser pobres', deixa anar, irònic?, Luciana, referint-se als veïns de Villa Virgen. La cosa deu anar de què és ric qui res no necessita?

La recomenació. Ciutadans i ciutadanes amb sentit solidari.